

အရောင်များကို တိုးတိုးပြီး သတ္တုချ

အတည်လိုလို၊ အဟုတ်လိုလိုနဲ့၊
 နေသာထိုင်သာရှိသွားတဲ့နောက်တော့
 တစ်ဆုံးလိုက်ကြည့်လိုက်နိုင်တဲ့ စက္ကူအာရုံတစ်ခုကြောင့်
 ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် အမာရွတ်တစ်ခု သေရာပါ။
 ဘာတစ်ခုမှ အဓိပ္ပါယ်မပေါက်ပါရဲ့နဲ့၊
 တစ်ထိုင်တည်းဖတ်ပစ်လိုက်ရတဲ့
 ခေတ်လွန်ကဗျာတစ်ပိုဒ်ကြောင့်
 “ဟက်ကနဲ” ငါ့အသည်းနှလုံးလည်း သေပွဲဝင်။
 ရှင်ကြီးဝမ်းလည်း ဝင်ရ
 ရှင်ငယ်ဝမ်းလည်း ခိုရ
 အရင်းအနှီးလည်း ဘယ်တုန်းကမှ မရှိဖူး
 မာစတာပိစ်လည်း ဘာမှ မရှိသေး
 လူသိရှင်ကြားလည်း ဘာမှ မပြနိုင်
 ကိုယ့်စကားကိုယ်ပြောဖို့လည်း ဘာမှအဖြစ်မရှိနဲ့။
 ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း
 လူ့အဖွဲ့အစည်းအသစ်လိုပဲ
 ဆုပေး၊ ဒဏ်ပေး
 အခွင့်အရေးသိမှု၊ တာဝန်ယူမှုတွေနဲ့၊
 ရှေ့ဆက်သွားမှ ရတော့မယ့်ပုံ ...။ ။